

[Miljøministeren]

synes det var godt at forlænge, indebærer, at det er frivilligt for den enkelte landmand, om han vil dræne eller ikke dræne. Han kan få tilskud til okkerrensingsanlæg, hvis han ønsker det.

Hvis man fortsætter denne linje, må vi se i øjnene, at vi ikke får løst okkerproblemet. Derfor er jeg meget enig i fru Anne Grete Holmsgårds betænkeligheder ved umiddelbart at forlænge den ordning, vi har på nuværende tidspunkt.

Hr. Rønholt var inde på spørgsmålet om de vidt forskellige udgifter pr. ha, at for store arealer bliver udgiften mindre pr. ha, end den gør for små. Det er korrekt. Det var også et problem, som fru Lone Dybkjær var meget stærkt inde på. Der skal vel nok drænes omkring 10 ha, for at det med de nuværende priser på okkerrensingsanlæg kan betale sig. Vi håber, at man i løbet af forholdsvis kort tid kan finde frem til mindre omkostningskrævende foranstaltninger. I så tilfælde vil selvfølgelig okkerrensingsproblematikken blive mindre, så vi kan få løst mere af dette problem.

Men hvordan løser vi spørgsmålet i forbindelse med, at de små brug bliver ramt hårdere her end de store brug? Det vil selvfølgelig være en fordel, om flere kunne slutte sig sammen, men den mulighed kan vi jo ikke altid gøre brug af. Derfor vil det også komme ind i bestemmelserne, at der skal tages hensyn til ikke bare vurderingerne af den jord, der er blevet drænet, men også til den, der ikke bliver drænet. Der, hvor man skrider ind over for dræningsretten, må den landmand, der har 100 tdr. land, selvfølgelig forstå, at 2 tdr. land ikke har samme værdi for ejendommen som dér, hvor erstatningsbeløbene skal fastsættes på 2 tdr. land og der kun er 10 i det hele. Det vil sige, at der skal en speciel bedømmelse til, hvori indgår også hele ejendommens værdi i forhold til den jord, der bliver drænet. Derigennem kan vi tage noget af problematikken omkring de små brug ud.

Men hr. Rønholt var også inde på at få spørgsmålet om ændringer og reparationer nærmere klarlagt. Loven omfatter jo som udgangspunkt alle nye udgrøftninger og dræninger, herunder omdræninger af tidligere drænedede arealer. Endvidere vil vi i en bekendtgørelse fastsætte regler om, at ændringer og udvidelse af eksisterende dræningssy-

stemer også skal godkendes, idet der også i disse tilfælde kan være risiko for okkergener.

På nuværende tidspunkt finder jeg næppe behov for, at mindre reparationer af dræningssystemer skal godkendes, men det er også udtrykkelig sagt, at det er mindre reparationer; det er ikke omlægninger. Men det er nok muligt, at vi under udvalgsbehandlingen skal tage fat på dette problem, for der kan være behov for at klare definitionen af, hvilke udgrøftninger og dræninger der bør være omfattet af loven, og hvilke der ikke skal ind i denne omgang. Jeg er meget indstillet på, at vi tager denne drøftelse op.

Hr. Sønderby var inde på spørgsmålet, om recipientkvalitetsplanerne egentlig ikke skulle have været fremme på nuværende tidspunkt. Ville det ikke være klogt at vente så længe? Det er da nok korrekt, at det må forudses, at der bliver foretaget en yderligere indsnævring af de områder, der skal være omfattet af godkendelsesordningen, når recipientkvalitetsplanerne foreligger som redegjort i regionplantillægget i 1985, men jeg mener ikke, at det forhold er afgørende for, at der kan etableres en permanent ordning nu. Indtil disse planer foreligger, vil recipientforholdene i forbindelse med de enkelte dræningssager kunne bedømmes dels ud fra de foreliggende recipientkvalitetsplaner, dels ud fra amtsrådenes øvrige kendskab til de enkelte recipienter.

Hr. Sønderby spurgte også: hvilke områder er det, ministeren vil tage fat på, når der skal ske denne afgrænsning? Godkendelsesordningen vil i en bekendtgørelse, der udstedes samtidig med loven, blive begrænset til at omfatte dræninger inden for de områder, hvor der klart er påvist en risiko for okkerudledning. Det er jo bl.a. det, der er kortlagt under forsøgsordningen. Ved dræninger inden for disse områder skal der bl.a. på baggrund af en forundersøgelse af drænarealet og af recipientkvalitetsmålsætningen for det pågældende vandområde tages konkret stilling til behovet for okkerrensning. Når så recipientkvalitetsmålsætningen er optaget i regionplantillægget i 1985, må der forudses at blive foretaget denne yderligere indsnævring, jeg talte om før. Efter min vurdering er der altså ingen grund til at afvente recipientkvalitetsplanlægningen.

Så spurgte hr. Leif Hermann: var det ikke en idé, at vi lagde disse mindre dyrkbare are-